

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תתפ

ערב שבת חול המועד פסח ה'תשע"א

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חיילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שישים ואחת שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וק"ט שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

לעילוי נשמת

ר' משה עזיז ב"ר אלי' ע"ה

נפטר ביום כ"ג ניסן - אסחה"פ, ה'תש"ע

ת. נ. צ. ב. ה.

נדפס ע"י בני משפחתו שיחיו

* * *

לעילוי נשמת

ר' נוריא-ל ב"ר אשר ע"ה חביביאן

נפטר אור ליום ב' דחג הפסח - ט"ז ניסן, ה'תש"ע

ת. נ. צ. ב. ה.

נדפס ע"י בנו

הרה"ת ר' אשר וזוגתו מרת אסתר

ומשפחתם שיחיו חביביאן

נדפס לעילוי נשמת ר' אורי אהרן יואל ב"ר יוסף אר"י לייב ז"ל ופאולין רות ב"ר יצחק ע"ה
ולענין ר' יוסף אר"י לייב ב"ר משה באר וזוג מרת חשא ב"ר נטע אורי הכהן ע"ה
ולענין ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה ולענין יוסף ב"ר אר"י ע"ה
ו"הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו - לשפע ברכות עד בלי די

ב"ה

3 דבר מלכות

לבטוח בביאת המשיח בבטחון גמור בלי פקפוק / משיחת אחשי"פ התשכ"ה

6 זמן הגאולה

גם ה"חוצה" יכול לקבל ורק צריכים להסיר הפחדים / הזמן הנוכחי באור הגאולה

8 ניצוצות של משיח

צריך לעמוד נגדם בתוקף / קטעים קצרים ופזמונים בעניני גאולה ומשיח

9 המעשה הוא העיקר

פעולת הילדים בסעודת משיח / הוראות למעשה בפועל

11 וילחום מלחמת ה' - וינצח

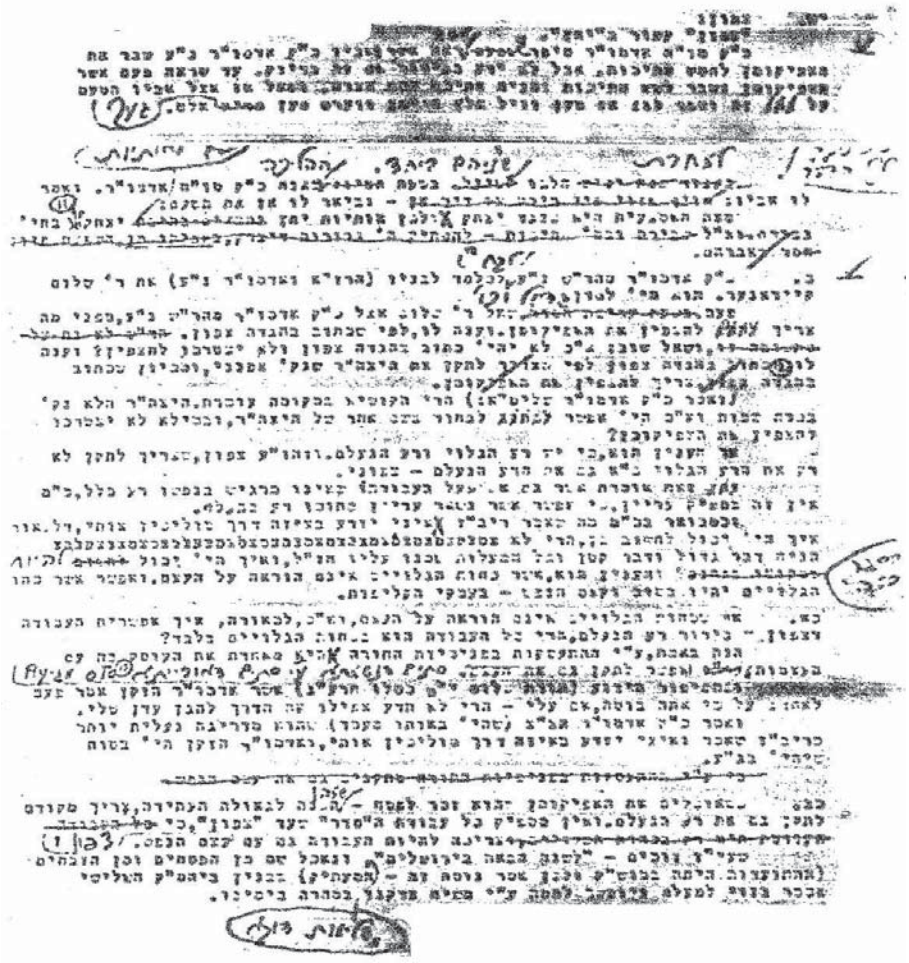
האיסור להתנהג באופן ד"כבשו פניהם בקרקע" / שיחות בעניני שלימות העם והארץ

14 כתב-יד-קודש

האפיקומן הכנה לגאולה / צילום מהגהת כ"ק אד"ש מה"מ על שיחת ליל ב' דחה"פ התשח"י

מוקדש לזכות

הרה"ת אורי אהרן יואל בן מינדל וזוג' בת"ה רות בת שרה שיחיו וילדיהם: שטערנא שרה ושמואל שיחיו ולזכות דוד יעקב בן מינדל ש"י, מיכאל נחמיה בן חוה אסתר וזוג' רחל יפה בת מינדל שיחיו וילדיהם: עדין שרה ושהם מרדכי שיחיו ולזכות שושנה חסיה בת מינדל שתחיי ולזכות הרה"ת אפרים יונה בן פאולין רות וזוג' רייזל פרומה בת ח' רחל שיחיו ולזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומה ש"י ולזכות ח' רחל בת שפרנצא שתחיי ולזכות צבי בן ח' רחל ש"י

זאת אומרת אשר גם אם פעל בעבודתו שאינו מרגיש בנפשו רע כלל, מ"מ אין זה מספיק עדיין, כי אפשר אשר נשאר עדיין בתוכו רע בהעלם.

וכמבואר בכ"מ מה שאמר ריב"ז איני יודע באיזה דרך מוליכין אותי, דלכאורה, איך הי' יכול לחשוב כן, הרי לא הניח דבר גדול ודבר קטן וכל המעלות שמנו עליו חז"ל, ואיך הי' יכול להיות בספק כזה? והענין הוא, אשר כחות הגלויים אינם הוראה על העצם. ואפשר אשר כחות הגלויים יהיו בטוב ועצם הנפש - בעמקי הקליפות.

האפיקומן הכנה לגאולה

לפנינו צילום מיוחד (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שיחת ליל ב' דחג הפסח ה'תשח"י (נדפסה בלקו"ש ח"ג ע' 1016 ואילך)

להלן פענוח הכתי"ק (בא בהדגשה*):

יט. צפון:

"צפון קשור ב"יחץ".

כ"ק מו"ח אדמו"ר סיפר¹ אשר ראה שאביו כ"ק אדמו"ר נ"ע שבר את האפיקומן לחמש חתיכות. אבל לא ידע בבירור אם זה בדיוק. עד שראה פעם אשר האפיקומן נשבר לשש חתיכות והניח חתיכה אחת הצדה. ושאל אז אצל אביו הטעם על זה ואמר לו: אז מען וויל אלץ וויסן ווערט מען געך אלט.

למחות הלכו שניהם ביחד. בשעת ההליכה נאנח כ"ק מו"ח אדמו"ר. ואמר לו אביו: כ"כ נוגע לך הדבר – וביאר לו אז את הטעם:

מצה האמצעית היא כנגד יצחק ולכן אותיות יחץ הם מאותיות יצחק [ואפיקומן הוא חסד דאברהם, כי אפיקומן הוא אפיקו מן, השפעת מזון ואברהם הי' משפיע לכל ואפילו לערביים, ויצחק הוא בחי' עלי' וצריך להמשיך מדרי' יצחק שהיא עלי' בכלים. ולכן צ"ל השבירה במצה האמצעית לשבור הגבו' דיצחק. והשבירה הוא לה' חלקים כנגד ה"ג כידוע. ולהמתיק הה"ג בחסד דאברהם].

כ. כ"ק אדמו"ר מהר"ש נ"ע לקח² למלמד לבניו (הרז"א ואדמו"ר נ"ע) את ר' שלום קייידאנער. הוא הי' למדן גדול וכו'.

פעם שאל ר' שלום אצל כ"ק אדמו"ר מהר"ש נ"ע, מפני מה צריך להצפין את האפיקומן. וענה לו לפי שכתוב בהגדה צפון. ושאל שוב: א"כ לא יהי' כתוב בהגדה צפון ולא יצטרכו להצפין? וענה לו, [הוא נתינת כח לבער את הצפון בלבו של אדם הוא היצה"ר ככתוב ואת הצפוני ארחיק גו' שאפיקומן נותן כח ע"ז, כי האפיקומן אין בו טעם, כן העבודה עם נה"ב אצ"ל בטעמים שכלים רק בגזירות – ניט ניט יע ניט. היינו מה שאין צ"ל – א"צ להיות. ומה שצריך לעשות – צריך לעשות].

(ואמר כ"ק אדמו"ר שליט"א: א) הרי הקושיא במקומה עומדת. היצה"ר הלא נק' בכמה שמות וא"כ הי' אפשר לבחור בשם אחר של היצה"ר, ובמילא לא יצטרכו להצפין את האפיקומן?

אך הענין הוא, כי יש רע הגלוי ורע הנעלם. וזהו"ע צפון, שצריך לתקן לא רק את הרע הגלוי כ"א גם את הרע הנעלם – צפוני.

* הקטעים שהוגדשו בפענוח והושמו בסוגריים

במספרים 11, 12, 13 המוקפים בעיגול. המו"ל.

(1) סדר א' דחה"פ תרח"ץ.

(2) שיחת ליל ב' דחה"פ תרצ"ז.

מרובעות נכתבו ע"י כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בדף אחר וסימן את מקומם בצילום שלפנינו

לבטוח בביאת המשיח בבטחון גמור בלי פקפוק

מגיע זמן שרק אחד מחמש מאות ירצה לצאת מהגלות, אך שכל השאר הם גם כן בני אברהם יצחק ויעקב, וכולם גם שמעו שמושה רבינו בישר בשמו של הקב"ה שהגיע הזמן ד"פקד פקדתי", ואעפ"כ צועקים נהי' כגויים!... ● ד' ימים קודם לקחו את הטלה וקשרוהו לכרעי המטות, ואעפ"כ כשהגיע היום האחרון רצו כולם להשאר, ורק אחד מחמש מאות לא התפעל, וגם לא הכין שום צידה! ● מודיעים לאותו אחד שביכולתו לפעול שיהי' רק אחד מחמישים, ובאם יתעקש - יפעל שיהי' רק אחד מחמש, ובאם יעבוד יותר קשה - יפעל שמזויינים יצאו כל בני ישראל ● משיחת אחרון של פסח ה'תשכ"ה - בלתי מוגה

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

לגאולתינו עתה:

לכאורה יכולים לטעון, כיצד אפשר לתבוע מיהודי לבער את היצר הרע הפרטי ולהתגבר על הסביבה כו', כאשר ישנו ה"אקדמי" טענתו² שסביבתו הקרובה וגם הרחוקה אינם כן, על-דרך "אחד הי' אברהם"³ וכל העולם הי' מעברו השני (שזה בא ביחד עם

א. אחרון של פסח ענינו הוא גאולת משיח (לפי שמאיר בו הארת גילוי המשיח¹).

ולכאורה, איזה קשר ושייכות יש למשיח עם פסח, הרי הגאולה העתידה תהי' מגלות אדם ולא מגלות מצרים?

והביאור הוא, שכל זמן שלא באה הגאולה ע"י משיח, עדיין לא נשלמה גאולת מצרים.

ב. והנה, מגאולת מצרים ישנה הוראה

(2) זהר ר"פ וישב (קעט, ב). וראה נדרים לב, ב (ובפי' הרא"ש). קה"ר פ"ד, יג. פ"ט, טו (ח). ועוד.

(3) יחזקאל לג, כד.

(1) "היום יום" כב ניסן. וראה לקו"ש ח"ד ע' 1298.

שאר הירושות שירשנו מאברהם אבינו), ותובעים ממנו לא רק שלא יתפעל, אלא גם שהעולם יראה אצלו על המשקוף את הדם, עד שפרעה עצמו יבוא ויאמר לו – אנא לך לקבל את התורה, ושעוד יתן לו כסף וזהב!... הנה רואים ביציאת מצרים, שלא רק "חצי" מבני ישראל לא יצאו (או לכל-הפחות קרוב לחצי), אלא כמרז"ל על הפסוק⁴ "חמושים עלו בני ישראל" – ש"חמושים" הכוונה אחד מחמש, כלומר, שבפועל רק אחד מחמשה מבני יצא ממצרים! אח"כ יש דעה שני⁵ האומרת שרק א' מחמישים יצא, ודעה שלישית⁶ אומרת שרק א' מחמש מאות, והשאר רצו להשאר במצרים.

ולכאורה דרוש ביאור מהי המחלוקת במדרש הנ"ל – שאחד אומר שיצאו א' מחמש, בא תנא שני ואומר "שבח" על בני שרק א' מחמישים, ותנא שליש אומר "שבח" שזה הי' א' מחמש מאות?...

ג. אלא שהמדרש בא ללמדנו הוראה באיזה אופן תהי' הגאולה עתה, שהיא סיום וחותם גאולת מצרים

– שאחרון של פסח הרי מסיים ("שליסט אפ") את יום הראשון דחה"פ, והיום הראשון דפסח הוא מורה דרך והוראה כיצד להגיע לאחרון של פסח, היינו, שיום הראשון דפסח מלמדנו באיזה אופן צריכה להיות ההכנה להגאולה דמשיח, וע"י העבודה דיום א' של פסח באים להגאולה דמשיח באחש"פ –

וההוראה היא:

מגיע זמן שרק אחד מחמש מאות ירצה לצאת מהגלות, אף שכל השאר הם גם כן בני אברהם יצחק ויעקב, וכולם גם שמעו שמשה רבינו בישר בשמו של הקב"ה שהגיע הזמן

(4) בשלח יג, יח. מכילתא עה"פ, הובא בפרש"י עה"פ.

(5) ריעא מהימנא בזח"ג קח, ב. מכילתא שם.

(6) מכילתא שם.

ד"פקד פקדתי"⁷, ואעפ"כ צועקים נהי' כגוים!...

שומעים ממשה רבינו שהוא יוליכם במדבר העמים, ושמה יהיו להם תרי"ג מצות במקום הז' מצות בלבד שיש להם פה (במצרים), והיציאה לא תהי' בחשאי אלא ב"שטורעם", וד' ימים קודם לקחו את הטלה באופן כזה שהיכן שרק פנו ראו אותו – מאחר וקשרוהו לכרעי המטות, ואעפ"כ כשהגיע היום האחרון רצו כולם להשאר, ורק אחד מ-500 לא התפעל מכך, וגם לא הכין שום צידה! ועד"ז הוא גם בגאולה האמיתית והשלימה מהגלות הנוכחית:

הגאולה העתידה לא תבוא ע"י רדיפה אחרי הגוים, כולל ה"גוים" מבני ישראל ("די אידישע גוים"), והגוי אשר בקרבך, אלא דוקא ע"י ה"קחו לכם צאן"⁸, וע"י שזה יהי' בפרסום.

ומה שישנם ארבע מאות תשעים ותשע איש נגדו, ובינתיים הרי יבזו אותו – הנה, ע"י עמידתו בתוקף, אזי מ-499 נהי' 49, עד שזה הופך לארבע בלבד...

ואע"פ שכשמשח יבוא, הוא יקלקל לו את העבודה ("דעם דזשאב"), את הרבנות, את כתיבת החיבור ומכירתו, והוא יבטל לגמרי ממצאיותו ("אינגאנצן אויס מהות") ויתבלבל – אבל אולי ישנו אחד מחמש מאות שהוא בטלן ורוצה שמשח יבוא, אזי מודיעים לאותו אחד שביכולתו לפעול שיהי' רק אחד מחמישים, ובאם יתעקש – יפעל שיהי' רק אחד מחמש, ובאם יעבוד יותר קשה – יפעל כפירוש השני⁹ ב"חמושים", שמזוינים יצאו – בכלי זיון, כל בני ישראל, ללא הבט על כך שהיו עבדים מרודים במצרים מאתיים ועשר שנה.

(7) שמות ג, טז.

(8) בא יב, כא.

(9) רש"י בשלח שם ממכילתא שם.

אלה ש"כבשו פניהם בקרקע" ואלה שהרימו יד נגד "דבר הוי' זו הלכה", צריכים לתאר לעצמם כיצד הם באים לבית דין של מעלה, ושואלים אותם האם כוונתם בהצבעה היתה (רק) כדי להשיג "הישג דתי" מבלי שהיו מודעים לחומר הענין, וזאת למרות שניתן לפרש את שתיתקם כהודאה בענין שהוא היפך מ"דבר ה'" – "מדשתק" הרי זו ראי' ש"אודי לי", או שמא הם ידעו מהכל אלא שלא יכלו להתאפק בחושבם שלאחמ"כ הם יכתבו מאמר ארוך בעיתון כדי להסביר כיצד הם הצילו את כלל ישראל (ע"י שנמנעו בהצבעה), למרות שהם יודעים כי מעשה זה הוא היפך מ"דבר הוי' זו הלכה", העיקר שלפי שעה תהי' להם ה"נופת טטופנה"!...

וכאשר יערכו חשבון ויתבוננו בשני סיפורים אלו של שמעון בן שטח, הם יתפסו את עצמם לבד וכו' ובמילא לא יהי' צורך לקחת מזמנם של יהודים באחרון-של-פסח כדי לדבר אודות ענינים אלו וכו'.

זהו הרי דבר ברור שמשיח מגיע, ודבר ברור הוא ש"אמת מארץ תצמח" – האמת תתגלה, ואזי הם יתמלאו בושה...

ה. ויה"ר שהקב"ה יעזור להם להצליח לתפוס עכשיו באיזה מעמד ומצב הם, כל אחד מהם, ושברגעים האחרונים של הגלות הם יתעוררו ויצטרפו לאלו המגינים – מתוך שמחה – על "דבר ה' זו הלכה", בכל התרי"ג מצוות, ועאכ"כ על חמורות שבחמורות, ולכל היהודים תהי' אריכות ימים,

ויקויים "קץ שם לחושך", ושמשח צדקנו יבוא בקרוב ממש, ויוליכנו קוממיות לארצנו "ביד רמה", בריש גלי, ומתוך שמחה רבה ונפלאה.

(קטעים משיחת אחרון של פסח ה'תשל"ד - בלתי מוגה)

המשך הפענוח ממעמד 15:

כא. אף שכחות הגלויים אינם הוראה על העצם, וא"כ, לכאורה, איך אפשרית העבודה דצפון – בירור רע הנעלם, הרי כל העבודה הוא בכחות הגלויים בלבד?

הנה באמת, ע"י ההתעסקות בפנימיות התורה, היא מאחדת את העוסק בה עם העצמות, **סתים דנשמתא ע"י סתים דאורייתא [צפון דתורה] סו"ס מגיעים** ואפשר לתקן גם את העצם.

וכהסיפור הידוע (תורת שלום י"ט כסלו תרע"ג) אשר אדמו"ר הזקן אמר פעם לאחד: על מי אתה בוטח, אם עלי – הרי לא תדע אפילו את הדרך להגן עדן שלי.

אמר כ"ק אדמו"ר הצ"צ (שהי' באותו מעמד) שהוא מדריגה נעלית יותר מריב"ז שאמר ואיני יודע באיזה דרך מוליכין אותי, ואדמו"ר הזקן הי' בטוח שיהי' בג"ע.

כב. כשאוכלים את האפיקומן שהוא זכר לפסח – שזהו הכנה לגאולה העתידה, צריך מקודם לתקן גם את רע הנעלם. ואין מספיק כל עבודת ה"סדר" שעד "צפון", כי צריכה להיות העבודה גם עם צפון ועצם הנפש.

שע"ז זוכים – "לשנה הבאה בירושלים", שלימות דוקא, ונאכל שם מן הפסחים ומן הזבחים (ההתועדות היתה במוש"ק ולכן אמר נוסח זה – המעתיק) בבנין ביהמ"ק השלישי שכבר בנוי למעלה ויומשך למטה ע"י משיח צדקנו במהרה בימינו.

(3) ראה דב"ד פ"א, יט: ואין צפונה אלא תורה, וכו'. אוה"ת – דרושי חנוכה – רפד, ב. ואי"ך.

ש"כבשו פניהם בקרקע", שזו הרי גמ' מפורשת, ואין להתבייש לחזור על-כך אלא אפשר לומר זאת בגלוי. ועאכו"כ כאשר אלו (שאודותם מדובר היום) אינם סמוכים איש מפי איש עד משה רבינו, ויתכן מאוד הם נוגעים בדבר.

וכל אלו ששותקים עכשיו ואינם מוחים ע"כ, אינני רואה כל סיבה מדוע שהם לא יכנסו לסוג ד"כבשו פניהם בקרקע"!

ומה שטוענים שאין לדעת אם הם יצייתו (לקול המחאה) או לא, הרי אין בכך כל תירוץ, שהרי מסיפור הגמרא במסכת שבת (נה, א) מובן, שגם כאשר ה' ברור שהמחאה לא תועיל, עדיין היתה טענה קשה על אלו שלא מחו, משום שאע"פ ש"לפניך גלוי" (שהמחאה לא תפעל מאומה) אבל "להם מי גלוי"? במילא, חל בכל מקרה חיוב למחות, ובפרט בענין זה שבו קרוב לודאי שהמחאה בפירוש כן תועיל.

ויש להדגיש: אין בכך כל פגיעה בכבודם של אותם תלמידי חכמים (שאינם מוחים), וזאת משום שלפי היכרותי עם אותו תלמיד חכם אינני מאמין שהוא נתן רשות להמנע מלומר את דבר ה' בגלוי, ובודאי הוא יודע את הגמ' הנ"ל מה היתה התוצאה מענין ד"כבשו פניהם בקרקע", ובמילא כל הענין בטל, ואם ישנה בכל זאת איזו-שהיא אחיזה (לשאלה) הרי זה משום שמתחלה שאלו אותו "שלא בדרא דאונא" [= שלא מן הענין], ובמילא קיבלו מענה לפי השאלה, ולאחמ"כ – "ויצא העגל הזה".

לסיכום ההוראה הכללית מסיפור זה: צריכים לומר בגלוי את דבר ה' בכל הענינים ולא לתת שום יד לענין שהוא היפך מ"דבר ה' זו הלכה", הן בענין ד"מיהו יהודי", הן בענין של "גיוס נשים", הן לגבי "היתרי עבודה בשבת" והן לגבי "ניתוחי מתים" וכו' – יש לומר את האמת כפי שהיא.

הרי דבר ברור שמישיח מגיע ואזי הם יתמלאו בושה...

ג. [.] ישנה עוד בחינה המובאת ב"מדרש מי השולח" (זהו מדרש שלא הגיע לדינו אך הוא מובא בספרים ברי סמכא), ושם ישנו סיפור מתקופתו של שמעון בן שטח:

הגיע פעם לשמעון בן שטח אברך שלא הסתדר עם היצה"ר שלו ועם תאוותיו, וביקש ממנו שיתן לו עצה לכך. אמר לו שמעון בן שטח – אתן לך עצה קלה: אל תוציא מפיק דבר שקר ותמיד תאמר את האמת. כשהלה הסכים, אמר לו שמעון בן שטח שלא די בהסכמתו אלא עליו להשבע שהוא אכן יעשה כך. נשבע האברך והלך לדרכו.

לאחר זמן הופיע היצה"ר והחל בפעולותיו: יום אחד ראה הנ"ל שבבית שכנו אין איש, הוא נכנס לבית, רוקן את תכולתו והחביא זאת במקום מסתור. לאחר-זמן קצר הוא "תפס" שמיד כשהשכנה תחזור ותראה שביתה ריק לגמרי היא תעשה רעש ותבוא לשאול אותו אם ידוע לו מה קרה כאן, והיות שהוא נשבע לא לומר דבר שקר אזי לא יוכל לומר שאינו יודע, אלא יהי' מוכרח לומר שהוא כן יודע, וכשהיא תשאל אותו מה הוא יודע – יהי' מוכרח לומר את האמת ולהחזיר לה הכל, ואזי יספוג בזיונות וכו'... לכן, הוא הלך מיד והחזיר את כל הכלים חזרה לביתה.

מסיפור זה ניתן ללמוד גם ההוראה לעניננו:

ומה שזה לוקח זמן – זהו רצון הבורא. וכשם שאז נהגו בתוקף כך צריכים להתנהג עכשיו כו', מפני שרק ע"ז יביאו את הגאולה.

ד. [.] הוראה* נוספת שאנו למדים בקשר עם הגאולה העתידה:

באחרון-של-פסח מפטירין "עוד היום בנוב לעמוד וגו'"¹⁰, לפי שבליל פסח היתה מפלתו של סנחריב¹¹.

ולכאורה תמוה: הרי מפלת סנחריב היתה בליל א' דחג הפסח ולא באחש"פ?

והענין, לפי שבהפטרה זו מבואר נצחונו של חזקי', שביקש הקב"ה לעשותו משיח¹² ובאחש"פ מאיר גילוי הארת משיח.

ועוד יותר: כו"כ פרטים המבוארים בהפטרה זו לא נתקיימו בנצחונו של חזקי' ויתקיימו בביאת משיח צדקנו¹³, כמו "וגר זאב עם כבש וגו'"¹⁴, וגם ענין קיבוץ גלויות וכו'.

והנה מסופר שחזקי' בטח בה' לגמרי, עד שאמר "אני אין בי כח לא להרוג ולא לרדוף ו[אפילו] לא לומר שירה אלא אני ישן על מטתי ואתה עושה"¹⁵, ואף ששבנא וסיעתו, שהם היו הרוב בסנהדרין, אמרו שע"פ תורה

* להבנת ושלמות הענין בסעיף זה הוצרכנו לשלב בו קטעים משיחת אחש"פ ה'תשל"ב (נדפסה בלה"ק בלקו"ש ח"ז ע' 274-5). המו"ל.

10 ישע"י, לב ואילך.

11 שו"ע אדה"ז או"ח סי' ת"צ סי"ג.

12 סנהדרין צד, א. וראה מחזור ויטרי בכל זה.

13 וכמבואר גם ברמב"ם (הל' מלכים פ"ב הי"א) שקאי על ימות המשיח – רק שלשיטתו ה"ז משל וקאי על או"ה (ע"פ לקו"ש שם).

14 ישע"י, יא, ו.

צריכים לעשות שלום ולילך בדרך הטבע¹⁶, מכל-מקום מאחר ששמע מישיעי' נביא ה' בשם הקב"ה "כה אמר ה' אל תירא וגו' והפלתיו בחרב בארצו"¹⁷ בטח בה' לגמרי, עד שהלך לישון על מטתו, וערבה לו שנתו מצד בטחון זה, והקב"ה עשה המלחמה כמ"ש¹⁸ "ויצא מלאך ה' ויך במחנה אשור וגו'".

ובזה ישנה ההוראה מחזקי':

כשם שחזקי', ששמו הוא חזוקה י-ה¹⁹, לא התפעל ולא התחשב בכל מחנה אשור שביניהם נמצאו גם... רבנים²⁰, ואכן אצלם ה' הרוב כפי שהגמ' מספרת בסנהדרין²¹, אלא חזקי' שמע מה שישיעי' הנביא אמר לו, שישיעי' נדמה להם כמשה – עד"ז צריך כאו"א לבטוח בביאת המשיח בבטחון גמור בלי שום פקפוק,

ובאופן ד"אחכה לו בכל יום"²² שמחר ממש יבוא משיח – גם כשמצד "חשבונות" של שכל [וטבע] אינו רואה שום מקור לזה, ובטחון זה עצמו ימהר ויחיש את ביאתו, בקרוב ממש.

15 איכ"ד פתיחתא ל. שם פ"ד, טו.

16 סנהדרין כו, א.

17 מ"ב יט, ו-ז. ישע"י לז, ו-ז.

18 מ"ב שם, לה. ישע"י שם, לו.

19 כ"ה בהנחה. וראה סנהדרין צד, א (ובחדא"ג מהרש"א שם): שחזקו י"ה.

20 כמדומה שאמר כ"ק אד"ש "מהסנהדרין" – המניח.

21 סנהדרין כו, א.

22 עיקר ה"ב מה"ג עיקרים.

המדור מוקדש לעילוי נשמת ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה **סטראל** - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו **טשרנא גיטל** בת ר' **יעקב** ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח **שמואל סטראל** ומשפ' שיחיו

גם ה"חוצה" יכול לקבל ורק צריכים להסיר הפחדים

א. הטעם מה שענין הנ"ל [אכילת "סעודת משיח" באחש"פ מצד "גילוי הארת המשיח" אז נתגלה ע"י הבעש"ט¹ דוקא י"ל שהוא לפי שכללות ענינו של הבעש"ט שייך לגילוי המשיח, וכידוע מענה מלך המשיח להבעש"ט על שאלתו "אימתי קא אתי מר" – "לכשיפוצו מעינותיך (מעינות הבעש"ט) חוצה"².

וכמו שכללות תורת הבעש"ט, מדור לדור היא מתפשטת יותר, עד לאלו שנמצאים ב"חוצה" בדרגה הכי תחתונה – כ"ה גם בנוגע ל"גילוי הארת המשיח" ו"סעודת משיח" דאחש"פ, שבדורותינו אלה נתפשט הענין בין כו"כ מבני".

ומכיון ש"תורה על הרוב תדבר", הרי מובן שענין הנ"ל שייך גם לאלו שמצד עצמם אין מרגישים "גילוי הארת המשיח" (שהרי אלו שמרגישים זה מצד עצמם, הם לע"ע רק מיעוט) – שגם הם, ע"י קיום ההוראה דאכילת "סעודת משיח", נעשה "הענין" חלק מגופם (וע"ד דבאכילה דמצוה אין נוגע הכוונה³) ובמילא גם קל יותר שע"י ההתבוננות והציור בזה, יוכלו גם הם להרגיש גילוי זה,

כי הרי הוא כבר "עומד אחר כתלנו" – ועוד יותר "משגיח מן החלונות מציץ מן החרכים" היינו שכבר ישנם "חרכים" (פרצה) בהכותל. ומכיון שכבר קרוב מאד לביאת המשיח, מ"ארגן קומט משיח", לכן גם היום – באחש"פ, (אף שנמצאים בגלות עדיין, אבל הכותל המפסיק בין הגלות להגאולה הוא כבר פרוץ, כנ"ל), מאיר גילוי הארת המשיח באופן שכאו"א יוכל להרגיש זה.

ועי"ז גופא מה שבזמן הגלות עושים "סעודת משיח", שבזה מראים אז אידן אנערקענען ניט דעם גלות – פועלים שבקרוב ממש וועט מען פארברענען די ווענט פון גלות כפתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר ויתגלה משיח ויוליכנו קוממיות לארצנו.

ב. ישנם הטוענים שלא כל מוחא סביל דא לקבל ענין הנ"ל – שלכאו"א מאיר הארת המשיח, ואדרבה, ע"י שמיעת ענין כזה יתבלבלו וכו'.

אמנם באמת אינו כן, כי כבר נשתנה המצב, וכבר בא הזמן שגם ה"חוצה" יכול לקבל ענין זה, ורק צריכים להסיר הפחדים אצל אלו שצריכים להביא ענין זה לה"חוצה", וכשיאמרו את הענין בפשיטות (בלי שום פקפוק) – ע"י שיחזקו האמונה שלהם עצמם – יתקבלו הדברים אצל השומעים, ויפעלו פעולתם.

(משחיח אחרון של פסח ה'תשל"ב – מוגה. נדפס בלקו"ש ז"ע ע' 273-275)

(1) ראה גם היום יום ע' מז.
(2) אגה"ק של הבעש"ט נדפס בסוף הספר בן פורת יוסף ובכ"מ.
(3) שו"ע אדה"ז סתע"ה סכ"ח.
(4) וע"ד מה שדובר בהתועדות דשבת הגדול (תשל"ב) בנוגע פעולת ישראל על בכורי מצרים, שע"י שאמרו להם "זבח פסח הוא לה' שיהרוג בכורי מצרים" בתוקף ובפשטות (אף שהיו אז עדיין בגלות מצרים), פעלו שנתקבל זה גם אצל בכורי מצרים, ועד כדי כך, ש"עשו הבכורות מלחמה כו" (ראה שו"ע אדה"ז ר"ס ת"ל). ואם (בבכורי) מצרים כן, בישראל מאמינים בני מאמינים – על אחת כמה וכמה.

האיסור להתנהג באופן ד"כבשו פניהם בקרקע"

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. כאשר מתאספים (חברי הכנסת בא"י) ומצביעים בענין שהוא נגד "דבר ה' זו הלכה", יש לעמוד ולהכריז את חכמת ה' כמו שהיא בגלוי, ולעשות זאת מתוך שמחה – כהמשך הכתוב "חכמות בחוץ תרונה", ולא לפחד שמא "יסנטו לו באף" ("ער וועט כאפן אַ שנעל אין נאָז") כתוצאה מזה, אלא הוא צריך לשמוח על-כך שהעמידו אותו במקום כזה הנקרא "חוץ", כדי שתנתן לו ההזדמנות להכריז בגלוי: "התורה הזאת לא תהא מוחלפת!" במילא, אסור לו להימנע מהצבעה, אלא עליו לומר זאת בגלוי, ולא להתנהג באופן ד"כבשו פניהם בקרקע", כבסיפור הגמ':

במס' סנהדרין (יט, סע"א) מספרת הגמרא על שמעון בן שטח והסנהדרין כשבאו לדון את עבדו של ינאי המלך בפניו, והיו צריכים לומר למלך לעמוד (כפי שהדין מחייב) אזי הסנהדרין "כבשו פניהם בקרקע". הגם שמדובר באנשי הסנהדרין ש"סמוכין איש מפי איש" עד משה רבינו, ובודאי שהם היו ראויים להיות סנהדרין, אעפ"כ, אומרת הגמ' שהנהגתם זו באופן ד"כבשו פניהם בקרקע" היתה הנהגה שאינה מתאימה, וכמסופר שם מה ששמעון בן שטח אמר להם ("בעלי מחשבות אתם יבוא בעל מחשבות ויפרע מכם") וכפי שהגמ' מסיימת על הענין הבלתי-רצוי שאירע לבסוף ("בא גבריאל וחבטן בקרקע ומתו").

לשם מה הגמרא מספרת לנו זאת? כדי שבנ"י ידעו אשר הנהגה ד"כבשו פניהם בקרקע" נותנת יד לענין שהוא היפך מ"דבר ה' זו הלכה", ואסור להימנע מלומר את דבר ה' בגלוי.

ומה שרוצים להסביר ששאלו שאלה זו אצל פלוני כו' – אין זה תירוץ כלל, ובודאי שזה בטל ומבוטל, שהרי גם הוא מודע לגמרא הנ"ל אודות שמעון בן שטח ש"כבשו פניהם בקרקע" ומודע למה שהגמ' אמרה ע"כ, וא"כ לא יתכן שהוא יורה לשתוק ולהמנע מההצבעה כו'; לא יתכן שכאשר מדובר אודות ענינים שיש לקרוע עליהם קריעה, ר"ל, יאמרו שאפשר לשתוק וכו', שהרי עי"ז נותנים יד לאלו הלוחמים נגד ה"דבר הוי' זו הלכה"!

[. .] יתכן שיאמרו דבר אחד ולאחמ"כ יבוא השני ויפרש זאת באופן אחר לגמרי, לא כפי שהתכוונו מלכתחלה, אבל לא יתכן כלל שכאשר ישנה הצבעה בנוגע לענינים שהם היפך מ"דבר הוי' זו הלכה", יתנו רשיון לומר "שישו בני מעי" – אני אשתוק ואתנהג באופן ד"כבשו פניהם בקרקע" ולא אומר את דבר ה' בגלוי כמו שהוא, ומסתמא במשך הזמן זה יתברר!

ב. אשר על כן, אינני רואה כל סיבה לפחד לומר בפירוש שאסור להמנע בהצבעה נגד ענין שהוא היפך התורה, ובמיוחד לאחרי שכבר נודע לנו מה שמעון בן שטח אמר לאלו

שכל ענינים אלו הם די והותר!

אלא שנוסף על כל הענינים הבלתי-רצויים הידועים לכל, ישנם גם ענינים שרק אחדים יודעים מהם, עד שישנם ענינים ש"אפילו בעל הנס אינו מכיר בנסו", כלומר שאף אחד אינו יודע מהם, וזקוקים להגיע לידי "כי לעולם חסדו"¹², שזהו חסדו של הקב"ה¹³ הנמשך באופן של "כי", כפי שכ"ק מו"ח אדמו"ר מבאר¹⁴ שזה הולך על למ"ד כלים דאצילות ("כי" בגימטריא ל') הנמשכים ויורדים לבי"ע, והכוונה בזה היא שבכלים דבי"ע יומשך ה"איהו וגרמוהי חד"¹⁵ שבכלים דאצילות.

שזה (המשכת "איהו וגרמוהי חד" מאצילות בבי"ע) גם הענין דשם "צבאות" כמבואר בתורה-אור¹⁶ [שעל-כך כותב הצ"צ¹⁷ ש"בע"ח לא מצינו זה", אבל אעפ"כ אדמו"ר הזקן כותב זאת, שמכך משמע¹⁸ שזהו חידושו של אדמו"ר הזקן בענין הוי' צבאות¹⁹].

וכל זה נמשך בדברים הגשמיים ובמעשה בפועל, למטה מעשרה טפחים.

ג. וזאת פועלים הילדים ע"י השתתפותם בסעודתו של משיח.

ו בנוסף לזה מסבירים להם אח"כ מהי הכוונה בסעודה זו – כדי שיזכרו ויקחו איתם מהסעודה גם למוצאי יו"ט, עד לכל הימים שלאח"ז.

ואזי נפעלים למעלה כל הענינים האמורים לעיל, ובאופן ד"בעתה אחישנה", ומכך זה גם נמשך מיד למטה, שהולכים בקרוב ממש עם הקטנים והקטנות יחד, לגאולה האמיתית והשלימה, ואדרבה – "הם הכירוהו תחלה", והם צועקים "עוצו עצה ותופר דברו ולא יקום כי עמנו א-ל" בפשטות, עד שהתינוק שבא לפניו צועק "אל תירא עבדי יעקב", כפי שהי' עם הפסוקים שהתינוקות אמרו למרדכי, שקודם הי' הפסוק "אל תירא מפחד פתאום" ולאחמ"כ הפסוק "עוצו עצה ותופר".

וממשיכים את כל זה למטה מעשרה טפחים, ובאופן ד"הם הכירוהו תחלה", שעוד בימים האחרונים בגלות נעשה "לכל בני הי' אור במושבותם"²⁰, ולאחמ"כ נפעל ה"מיד הן נגאלין"²¹, "ובנ"י יוצאים ביד רמה"²²,

ו"כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות", עד לאופן דנו"ן פלאות²³, ובקרוב ממש.

ד. הקטנים ינגנו עתה את הניגון "עוצו עצה ותופר", וקודם לכן יתנו להם יין כדי לומר "לחיים", שעל זה הם יעשו את הברכה (באם עדיין לא ברכו), ומהברכה ד"ברוך אתה ה' אלקינו" ימשך ב"מלך העולם", עד ל"מלכותו בכל משלה", "והיתה לה' המלוכה"²⁴ (כפי שמוסיפים בתפלה דשירת הים), ושזה יהי' באופן דבעתה אחישנה.

(משיחת אחרון של פסח ה'תש"מ - בלתי מוגה)

(12) תהלים שם (קל, ד).

סה"מ "באתי לגני" ח"ב ע' קפב.

(13) ראה פסחים קיח, א. וראה תו"א בשלח סד, א. ובכ"מ.

(19) תו"א שם, ג.

(20) בא י, כג.

(14) בסד"ה לעושה נפלאות תש"ד (סה"מ תש"ד ע' 54).

(21) רמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ה.

(22) בשלח יד, ח.

(15) תקו"ז בהקדמה.

(23) ראה אוה"ת נ"ך ע' תפו ואילך. וש"נ.

(16) בא ס, ב.

(24) עובד'א, כא.

(17) אוה"ת בא ס"ע שכח.

(18) ראה ד"ה "באתי לגני" דיו"ד שבט ש. ז. רס"ז –

משיח נמצא כבר ומשתתף ורוקד יחד עמנו...

[. ע"פ האמור לעיל¹ מ"ש כ"ק מו"ח אדמו"ר² בפירוש הכתוב: "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות" שיצי"מ היא ההתחלה והכח להגאולה העתידה, היינו, שהגאולה העתידה מתחילה כבר ביצי"מ, מובן, שגם עתה, בזמן הגלות, ישנו ענין הגאולה.

ומפורש הדבר במדרשי חז"ל – שכשגעתה פרתו אמרו שנחרב ביהמ"ק, וכשגעתה פעם שני' אמרו נולד מושיעין של ישראל⁴, היינו, שבשעת החורבן נולד כבר מושיעין של ישראל.

ועפ"ז יש לבאר דברי הגמרא⁵ בנוגע לשמו של משיח, "דבי רבי שילה אמרי שילה שמו . . דבי רבי ינאי אמרי ינון שמו . . דברי רבי חנינה אמרי חנינה שמו . . ויש אומרים מנחם בן חזקי' שמו", היינו, שכל אחד השתדל וחיפש להכניס שמו (של רבו) ב"משיח", ר"ת מנחם שילה ינון חנינה⁶ – כיון שגם בזמן הגלות ישנו משיח.

כ"ק מו"ח אדמו"ר הנהיג לרקוד באחרון של פסח ריקוד של משיח ("משיח'ס טאנץ")⁷.

מאמר זה – "משיח'ס טאנץ" – אפשר לפרש בשתי אופנים: (א) ריקוד ששייך ומהוה הכנה למשיח, (ב) ריקוד שמשיח עצמו משתתף בו.

וכיון שהדבר תלוי בנו איך לפרש, נפרש כפי שכדאי לנו ("זוי עס לוינט אונדז") – כפירוש הב' – שמשיח נמצא כבר ומשתתף ורוקד יחד עמנו הריקוד שלו...

ולכן, ינגנו עתה ניגון שמח – "ניע זשוריצי כלאפצי", ותחילה ינגנו הניגון של אדמו"ר הזקן ולאחריו "ניע זשוריצי כלאפצי" [כידוע שאצל כ"ק מו"ח אדמו"ר היו לפעמים מנגנים תחילה ניגון אדמו"ר הזקן ולאחריו "ניע זשוריצי כלאפצי", ולפעמים "ניע זשוריצי כלאפצי" תחילה ולאחריו ניגון אדמו"ר הזקן], וירקדו עם ניגון זה – "ניע זשוריצי כלאפצי" – "משיח'ס טאנץ".

[כ"ק אדמו"ר שליט"א צוה לנגן "א' הארציגן ניגון" בתור הקדמה לניגון אדמו"ר הזקן, ואח"כ ניגון אדמו"ר הזקן, ולכפול בבא הרביעית ח' פעמים. ואח"כ אמר:]

עתה ינגנו "ניע זשוריצי כלאפצי", בשמחה רבה, ומתוך ריקוד – "משיח'ס טאנץ".

ובהתאם לב' הפירושים הנ"ל – יצייר כאו"א לעצמו שמשיח – שנאמר בו "ירום ונשא וגבה מאד"⁸, למעלה גם מאדה"ר (ואפילו כפי שהי' קודם החטא)⁹ – רוקד יחד עמנו, וגם, שריקוד זה הוא הקדמה ויש לו שייכות למשיח.

[ינגנו "ניע זשוריצי כלאפצי", וכ"ק אדמו"ר שליט"א רמז בידו הק' שכאו"א ירקוד במקומו, וגם כ"ק אדמו"ר שליט"א רקד על מקומו בשמחה עצומה].

(משיחת אחרון של פסח ה'תשי"ב - בלתי מוגה)

(1) ס"ג בהשיחה.

(6) ראה לקוטי לוי"צ לקוטים על מחז"ל ע' קו.

(2) ד"ה כימי צאתך דאחש"פ תש"ח פי"ב (סה"מ תש"ח ע' 164).

(7) ראה שיחת אחש"פ תרצ"ה בסופה (סה"מ תשי"א ע' 247).

(3) מיכה ז, טו.

(8) ישעי' נב, יג.

(4) ירושלמי ברכות פ"ב ה"ד. איכ"ר פ"א, נא.

(9) ראה ספר הגלגולים פי"ט. הובא ונת' בלקו"ת צו יז, א. מסעי פט, ג. שה"ש בסופו.

(5) סנהדרין צח, ב.

צריך לעמוד נגדם בתוקף

[. .] דוקא בזמן הגלות, שאז הוא מצב של מלחמה נגד האויב ומתנסק, אשר חרפו אויבי הוי', ובפרט בעקבתא דמשיחא, אשר חרפו עקבות משיחך, אז משליך המלך אפילו חיינו מנגד ומוציא ומגלה ומבזבז הכל. וכמבואר במאמרי כ"ק אדמו"ר (מוהרש"ב) נ"ע וביאורי כ"ק מו"ח אדמו"ר בענין אשר חרפו עקבות משיחך, אשר בזמן עקבתא דמשיחא יש אויבים שהם המלעיגים על כל עניני יהדות וצריך לעמוד נגדם בתוקף הכי גדול, ועד שמשום זה הי' משה רבינו עניו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה ובפרט מפני דרא דעקבתא דמשיחא, מחמת נסיון המלעיגים. דמשה הוא גואל ראשון הוא גואל אחרון, יבוא טוב ויקבל טוב משוב דקאי על משה ומשיח, וכמבואר בשער האמונה ובכ"מ.

(קטע ממאמר ד"ה כימי צאתך גו', אחרון של פסח ה'תשמ"ג - בלתי מוגה)

עבודה חדשה ומיוחדת שהיא בבחי' "קדשי שעה"

[. .] בדורנו זה ישנה עבודה חדשה ומיוחדת, שהיא בבחי' "קדשי שעה" – היינו, שכאו"א מישאל צריך להתכונן בעצמו ולהכין את הסביבה כולה לקבלת פני משיח צדקנו.

דהנה, עבודת ההכנה לביאת משיח צדקנו לא היתה שייכת כל כך לפני עשר שנים (וכיו"ב), והראוי – שמשויח צדקנו לא בא במשך תקופה הנ"ל. ואילו בימינו אלו שייך ענין זה ביותר (ולכן, הרי זה "קדשי שעה"), כי משיח צדקנו בא בקרוב ממש, והראוי – שהרי "אחכה לו בכל יום שיבוא" וכפי שאומרים בכל תפלה (כמה פעמים בכל יום) "ותחזינה עינינו בשובך לציון" – ואין ענין יוצא מידי פשוטו.

(משיחת אחרון של פסח ה'תשמ"ב - בלתי מוגה)

לע"נ הרה"ח הרה"ת ר' יעקב זלמן חיים בהרה"ח ר' אברהם מרדכי לוי יצחק ע"ה סעמיועלס

נלב"ע ביום כ"ג כסלו ה'תשמ"ו – ת.נ.צ.ב.ה.

ולזכות זוג' – תבלחט"א – מרת רחל תחי', ולזכות בניהם ובנותיהם: מרת בת שבע דבורה ובעלה הרה"ת ירוחם פישל גדלי' הכהן שי' בראנשטיין, מרת גיטל מלכה ובעלה הרה"ת אברהם ישראל שי' ביסטריצקין, הרה"ת שמואל מאיר וזוג' מרת נחמה שי' סעמיועלס, הרה"ת יוסף יצחק וזוג' מרת מרים קיילא שי' סעמיועלס, וכל בני משפחתם שיחי לברכה והצלחה בכל המצטרך בגשמיות וברוחניות, ולקבל פני משיח צדקנו תיכף ומיד ממש

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולאח ע"ה בלוי

מו"ל כת"י הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומזוזה נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים"

ולע"נ זוגתו הרבנית חנה חיי' הנה בת ר' מאיר שמריהו ורחל – נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלמה

פעולת הילדים בסעודת משיח

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. כשם שגאולת פורים בחודש אדר, באה ע"י ה"קול גדיא" של התינוקות בזמן ההוא¹, שאפי' במעמד ומצב ד"אכתי עבדי אחשורוש אנן² התינוקות הביאו את הגאולה – כך גם בחודש הבא אחריו, חודש ניסן, התינוקות הם אלו ש"הכירוהו תחלה"³ בקריעת ים סוף, כיון שהם הכירו את הקב"ה עוד קודם לכן, כאשר האכילם, "וינקוהו דבש מסלע גו"⁴, וגידלם עוד בהיותם בגלות.

[. .] שאפילו כאשר נמצאים במעמד ומצב ש"עומדים עלינו לבלותנו" בענינים רוחניים או בענינים גשמיים, ד"מה לי קטלא כולה מה לי קטלא פלגא"⁵, בענין דשלימות הארץ, או בשלימות העם, או בשלימות התורה, או אפילו בשלימות של יחיד בישראל, עד אפי' אם חסר לו רק דבר אחד –

פועלים הילדים ע"י ה"קול גדיא" שלהם, כפי שהתינוקות אמרו למרדכי: "אל תירא מפחד פתאום גו"⁶, ו"עוצו עצה ותופר גו"⁷, עד שמלכתחלה אין מה לפחד, היות ו"אל תירא עבדי יעקב"⁸ – אפילו ש"יעקב הוא הקטן", ויעקב נמצא במעמד ומצב דעבדות, "עבדי יעקב" – אך זהו "עבדי" של הקב"ה, "שטרי קודם"⁷, כיון שהקב"ה הוא זה ששלח אותנו לגלות, לכן אף שאח"כ הי' שטר נוסף, שהרי הגופים כן הלכו לגלות⁸, אעפ"כ "שטרי קודם".

עד שזה פועל שהקב"ה יוציא אותנו מהגלות, ותהי' הגאולה האמיתית והשלמה ע"י משיח צדקנו, והוא יקח כל ילד, עם אחיו ואחיותיו, אביו ואמו, זקנו וזקנתו וכל משפחתו, עם חבריו, והילדות – עם חברותיהן, עם כל עם ישראל, וכל אחד ואחת בפרט, ויוליכם מהגלות לארץ הקודש.

זהו הדבר היחיד שהילד מבין, וחוץ מזה אינו מבין שום דבר אחר וגם אינו רוצה להבין, היות והוא חפץ בעיקר, ש"המעשה הוא העיקר".

ב. והמעשה בפועל של ביאת משיח צדקנו קשור גם למעשה בפועל ד"עוצו עצה ותופר דברו דבר ולא יקום גו"⁹ – שתיכף ומיד יקויים "והקב"ה מצילנו מידם", עד לאופן ד"לעושה נפלאות גדולות לבדו"⁹, עד ש"אפילו בעל הנס אינו מכיר בנסו"¹⁰.

ישנם די והותר ענינים בלתי רצויים שיודעים אודותם, הן הזעזועים בשלימות התורה, הן בשלימות העם והן בשלימות הארץ, וכמדובר לעיל בקיצור¹¹, שישנם זעזועים גם בעניני הבטחון והכלכלה וכו',

(1) אסת"ר פ"ט, ד. יל"ש אסתר רמז תתנ"ז. וראה גם תרגום שני עה"פ אסתר ו, א.
 (2) מגילה יד, א.
 (3) שמור"ר פ"א, יב.
 (4) האזינו לב, יג.
 (5) סוטה יא, ב. שמור"ר פ"א, יב.
 (6) ל' הכתוב – ישעי' מד, ב. ירמ' ל, י. ועוד.
 (7) תו"כ ופרש"י עה"פ בהר כה, מב. פרש"י שם, נה.
 (8) ראה לקו"ד כרך ד תרצב, א.
 (9) תהלים עב, יח. וראה גם שם קלו, ד.
 (10) נדה לא, א.
 (11) שיחת ערב ימים האחרונים דחגה"פ סט"ו – לקו"ש חכ"ב ע' 218.